

Michele Serra "Estimeu la bellesa"

Michele Serra és **escriptor** i pare de la Teresa, el Giovanni, el Tommaso i el Federico, tots per sobre dels 20. Viuen a Milà. Publica un llibre extraordinari, **'Els escarxofats'** (La Campana / Santillana), en què retrata amb tendresa, sinceritat i humor la difícil relació amb un fill de 19 anys. Un gran èxit a Itàlia

FRANCESC ORTEU

FOTO: PERE TORDERA

Hi ha una cosa que m'ha fet por a l'hora d'educar els fills: no ser capaç de transmetre una cosa que considerava molt important. I aquesta cosa no era una moral o unes normes, sinó l'amor per la bellesa. Trobo que l'única herència realment important que els puc deixar és la necessitat d'estimar i cuidar la bellesa.

La bellesa, així de senzill. Quan veig els joves amb l'iPhone o connectats als videojocs o les moltes maquinetes que tenen, quan els veig tancats en aquest autisme electrònic, en aquesta mena de crisàlide on viuen ara, em vénen ganes de sacejar-los i dir-los: "Desperteu-vos, mireu el món!"

Però quan tu eres jove i escoltavas rock, segurament que el teu pare devia pensar el mateix. Suposo que sí. És cert que tot això ve d'antic. Però passa que els pares d'abans creien que podien educar els fills a través de

l'autoritat. Calia donar ordres i ja està. Però els de la meva generació això ho vam voler fer diferent. Nosaltres érem una generació llibertària i vam voler educar a través de la seducció.

I creus que va funcionar? En tinc seriosos dubtes. Potser només ho veurem d'aquí uns anys.

Ets optimista? Mira, la meva filla fa vela i quan em va dir que estava enamorada del mar em vaig emocionar. Pel que observo, no és fàcil que els nostres fills trobin la seva manera de gaudir de la bellesa que els ofereix el món.

M'agrada que donis tanta importància a la bellesa. Hi ha algunes coses que un pare ha d'ensenyar i que són fàcils d'aprendre: que no robis, que no matis, que facis les coses honestament. No cal ser un moralista per ensenyar això, perquè és el que fa tothom. Però la bellesa és més difícil d'explicar, de transmetre. Bellesa també és cuidar el món i viure en un món endreçat,

harmònic. Bellesa també pot ser la feina ben feta. Bellesa és recollir els mitjons de terra.

El teu llibre és intens, sincer, divertit, trist. El fill que retrato al llibre no és exactament cap dels meus fills. És una barreja de tots els amics dels fills que han anat passant per casa. El pare del llibre sí que sóc jo. En gran mesura sóc feble, desconcertat, obsessionat, passional. No sóc pedagog o psicòleg o sociòleg. No he volgut fer una anàlisi científica dels fills als dinou anys.

És un comiat a un fill que s'ha fet gran. És un llibre dolorós, és cert. Però espero que també còmic. Hi ha un aforisme que diu: la comèdia és la tragèdia vista d'esquena.

Ets molt crític amb els fills. Com han reaccionat els teus? La noia molt bé perquè troba que els nois són tal com els retrato: mandrosos i deixats. Dels nois, un em va dir que se sentia el protagonista, que m'havia

inspirat en ell i que havíem de compartir els beneficis del llibre. Un altre no es va sentir gens retratat ni al·ludit per res. I el tercer no em va voler dir res després de llegir el llibre. Crec que aquest ha estat el més sincer.

Els teus fills tenen més de vint anys, per tant, tens la feina gairebé feta. Què ens pots aconsellar als que encara breguem? Que no patiu tant. No patiu ansia. No sigueu massa protectors. L'angoixa fa mal als pares i als fills. Ens hem d'alliberar de l'obsessió de si seran tal cosa o tal altra.

Què més? Cal ser més dolents. En això no me n'he sortit. Jo veia el pis fet un desastre i no era capaç d'imposar-me per fer que l'endrecessin. Cal ser sever, cal saber dir que no i fer-ho enèrgicament.

Finalment. Mira, hi ha un regal que podem fer als nostres fills, és el regal d'una cosa preciosa que jo recordo de la meua infància: l'avorriment. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Una estafa

Havia estat un dia de bojos. A primera hora dues reunions seguides, una que no s'acabava mai i l'altra tan tensa que s'hauria d'haver acabat abans. Després, anar a buscar el nen i portar-lo a una festa d'aniversari que es feia en una urbanització on tots els carrers són iguals, perquè el seu home, a part de no tenir carnet i no poder-lo portar, estava a casa constipat i menjant-se el cap, per variar, per si tindria veu al concert de Lleida d'aquella nit. Amb el nen a la festa, torna a agafar el cotxe per anar escopetejada a Valls, travessant mil rotondes, per coordinar l'arribada dels músics de la festa de presentació del festival que li xucla totes les hores des de fa tres mesos. D'allà, un cop reubicat l'escenari, parats els peus a un mànager massa agressiu i decidit on posar taules i cadires per als tallers, tornar a gronxarse entre rotondes, recollir el nen amb els morros encara untats dels macarons del dinar i portar-lo de nou a Valls, just quan començava el sarau.

Sí, havia anat de bòlit tot el dia, però no es podia queixar. Tot havia anat com una seda. La plaça de Valls s'havia omplert de gom a gom, el grup havia triomfat i el taller encara més. Quin gust donava veure tota aquella munió de nens retallant i pintant i construint-se el seu collage Minipop. I, sobretot, veure el seu fill gaudint també de la música i dels tallers, jugant a empaïtar i fent el cafre amb el seu amic Joan, que, miraculosament, havia aparegut i havia tallat d'arrel el seu discurs que s'avorriria molt. Que bé! Ara, amb la relaxació que dona veure que tot surt com cal, només faltava pujar a l'escenari, donar les gràcies a tothom per la seva assistència i convidar-los a un tall de coca.

"Bon dia, dormilega! Com va anar Lleida? Vas tenir veu?" "Més o menys. I vosaltres? Com va anar la presentació del Minipop a Valls?" "Tot molt bé, fins que un graciós ho va espatllar". Es veu que just quan s'estava agraint a la gent la seva assistència i dient-los que els convidaven a coca, el nostre fill va decidir fer la seva aportació a l'esdeveniment i agafant el micròfon va afegir: "Sí, hi ha coca, però no hi ha xocolata. Això és una estafa!" Una hora més tard, l'agitador social en potència, mut fins llavors, em va donar la seva versió dels fets: "La mama s'ha enfadat molt però saps què, papa, jo tenia raó". "I com ho saps?" "Molt fàcil. Perquè tota la gent de la plaça em va aplaudir".

Lluís Gavaldà és cantant

